

КРАСИВИЙ яблуневий сад біля старої, доботно збудованої хати, міцні, охайні господарчі будівлі в дворі просторого помешкання Петра Трохимовича Чернюка свідчать, що тут живе дбайливий працелюбний хазяїн. А жителям Малатина цей 80-річний чоловік відомий як мужній воїн, учасник бойових дій Великої Вітчизняної війни, що повернувся з фронту з численними пораненнями і відтоді став інвалідом.

57 років тому, у січні 1944-го, Петра Чернюка разом з односельцями мобілізували в Червону Армію. Новобранців направили на короткострокове навчання в Білокоровичі. Тут і розійшлися дороги земляків.

Згодом два місяці Петро Чернюк служив у 69-му запасному полку, що дислокувався в Києві. Потім — відправка на передову, в саперну частину II Прибалтійського фронту, яка вела тяжкі наступальні бої, визволяючи Псковську область в Росії. В одному з боїв на ділянці фронту між Островом і Псковом рядовий Петро Чернюк під прикриттям густого туману та сутінків у складі саперного взводу робив безпечні проходи на мінному полі для однополчан, що готувались до наступу на позиції фашистів. За кожним кроком сапера таїлась небезпека смерті від замаскованих мін. Міношукачем, а частіше дротяним шупом виявляли вибухові пристрої, обережно знешкоджуваги і позначали чисті сму-

ги поля. Через деякий час зліва від взводу Чернюка солдати помітили інший радянський підрозділ, який теж розмінювався проходи для наступаючих колон. Більше того, Петро почув знайому українську говірку і зрадів: таким голосом говорили його друзі з рідного Малатина. Не витримав, гукнув: «Малатинці є?». «Є! Тихін і Юхим, — була відповідь. — А це ти, Чернюк?».

дільної Ленінградської області, Петро зустрівся ще з одним односельцем — Миколою Манзюком, який теж отримав поранення в бою. Але довго там П. Чернюка не затримали — відправили на термінову операцію в Москву, після чого доліковувався в госпіталі селища Ігнатово Івановської області. А 10 жовтня 1944 року Петро Трохимович повернувся у Малатин.

тоді носив ім'я Івана Франка. Вже після виходу на пенсію завідував заготівельним пунктом, і всі односельці знали Петра Трохимовича як ділову, надійну людину.

Непомітно у праці, турботах минали роки. Стали дорослими діти Петра Трохимовича, вивчилися. Дочка Галина закінчила столичний університет, стала інженером-кібернетиком, проживає у Києві. Старша Лариса

Долі людські

Зустріч на мінному полі

Тихін Мальчевський і Юхим Гапич впізнали Петрів голос, а через півгодини обіймали земляка. Та раптом небо прорізала ворожа освітлювальна ракета, і по радянських саперах гитлерівці відкрили шквальний вогонь з кулеметів і гармат. Вибухи снарядів спричинили розриви мін на полі. Одна з них вибухнула поряд Чернюка, і осколки зрешетили йому спину. Насилу товариші відтягли бійця до наших окопів. З ризиком для власного життя Мальчевський і Гапич допомогли земляку дістатись до безпечного місця. А затим Чернюка відправили в глибокий тил для лікування в госпіталах. В польовому госпіталі, що розташовувався в селі Боровичі то-

Багато шрамів залишилось на тілі солдата, а на душі було тяжко від того, що не дійшов до Перемоги, не штурмував Берлін. Але зірвала радістю маленька донька Лариса, а молодій дружині Ользі у всьому допомогала мати Петра Ульяна Олександрівна. Мріяв вчитися, здобути хорошу спеціальність, та за турботами про сім'ю, яка з часом збільшилась ще на четверо дітей, мусив відкладати навчання.

В 1947-49 роках працював секретарем Малатинської сільради, а потім таки поступив в сільськогосподарський технікум і після його закінчення отримав фах бухгалтера. І став трудитись бухгалтером в місцевому колгоспі, який

мешкає в Чернігові, молодші Ганна і Микола — в Рівному, а син Володимир — найближче, в Тучині. У всіх є свої сім'ї, всі живуть чесним мирним життям. А на свята прагнуть відвідати батька.

І в своє найбільш пам'ятне свято — День Перемоги — Петро Чернюк одягає піджак, на якому виблискують на весняному сонці орден Вітчизняної війни і цілий ряд медалей. Згадуються фронтовику бойова молодість, роки боротьби і післявоєнних труднощів, друзі та однополчани, про яких зберіг вдячну пам'ять. Пам'ять на все життя.

Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
вчитель історії,
краснавець с. Малатин.